

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/143/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116225693
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116225693.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov JUDr. Kataríny Slováčekovej a Mgr. Jozefa Mačeja, v právnej veci žalobcu: BECONT COLLECTION, a.s., IČO: 47 967 692, adresa sídla Bratislava, Vajnorská ulica 100/A, proti žalovanej: M. L., nar. XX.XX.XXXX, adresa trvalého pobytu E., Z. M. XX, o 657,64 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 19. júla 2019 č.k. 33 Csp/173/2016-76 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku II. a III. p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Rozsudkom súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 579,07 eur s vyčísleným úrokom z omeškania do zosplatenia vo výške 1,60 eur a úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 579,07 eur od 6.3.2014 zo zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.).

1.2.1 Z vykonaného dokazovania mal za dokázané:

Právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa 14.11.2012 Zmluvu o úvere č. 9717955012, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 700 eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 29,5%, RPMN vo výške 37,01% a priemernou hodnotou RPMN vo výške 45,60%. Žalovaná sa zaviazala splácať úver v 60 mesačných splátkach vo výške 25,62 eur. Prvá splátka bola splatná dňa 14.12.2012 a posledná splátka dňa 14.11.2017.

1.2.2 Upozornením - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 13.2.2014 právny predchodca žalobcu žalovanú upozornil, že je v omeškaní so splácaním dlhu viac ako 3 mesiace, pričom v prípade neuhradenia dlžnej sumy bude oprávnený úver zosplatiť.

1.2.3 Výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 5.3.2014 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že úverová pohľadávka sa stáva k 5.3.2014 predčasne splatnou v celom rozsahu a vyzval ju na úhradu dlžnej sumy. Zásielku žalovaná prevzala dňa 20.3.2014.

1.2.4 Žalovaná na predmetný úver zaplatila celkom sumu 120,93 eur, ktoré skutkové tvrdenia žalobcu žalovaná nepoprela, preto sa považujú za nesporné, keď zároveň uhradenie sumy 120,93 eur pred podaním žaloby vyplýva aj z Aktuálneho stavu úveru ku dňu 31.8.2015 (na č. I. 38 „Zaplatené splátky“).

1.2.5 Žalobca (pôvodne Poštová banka, a.s.) sa žalobou zo dňa 10.11.2016, doručenou súdu dňa 21.11.2016, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú na zaplatenie mu sumy

657,64 eur spolu s úrokmi vo výške 804,79 eur, úrokmi zo zostatku nesplatennej istiny, t. j. zo sumy 657,64 eur, vo výške 29,5% p. a. zo sumy 657,64 eur, od 11.11.2016 do zaplattenia, úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 657,64 eur od 11.10.2016 do zaplattenia, poplatky vo výške 54,37 eur, ako aj náhradu trov konania.

1.2.6 Žalovaná nepoprela skutočnosti uvádzané v žalobe.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok veriteľa na vrátenie poskytnutého spotrebiteľského úveru podľa § 497 Ob.z. (zákon č. 514/2003 Z.z. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. c), j) a k) a § 11 ods. 1 písm. a) a b) ZoSÚ2010 (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy), § 52 ods. 1 a ods. 2, § 53 ods. 3 a ods. 9, § 488, § 489, § 565, § 788 ods. 1 a ods. 2, § 791 ods. 1 a § 39 O.z. (zákon číslo 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov), nárok veriteľa na zaplattenie úroku z omeškania z peňažného dlhu podľa § 517 ods. 2 O.z. a § 3 a § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z. a dospel k záveru, že nároky uplatnené žalobcom sú dôvodné len v rozsahu žalovanej sumy 579,07 eur s vyčísleným úrokom z omeškania do zosplattenia vo výške 1,60 eur a úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne počítaného zo sumy 579,07 eur od 6.3.2014 do zaplattenia, v ktorom rozsahu žalobe vyhovel a v ostatnej časti žalobu pre jej nedôvodnosť zamietol.

1.4 Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou založený predmetnou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. O.z., ZoSÚ2010, zákona č. 250/2007 Z.z.), keďže právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, pretože jej bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. O.z., prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa.

1.5 Právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli zmluvu o úvere, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. d) ZoSÚ2010, na základe uzatvorenej zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej spotrebiteľský úver a žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Nakoľko zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ2010, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 25,62 eur bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Uvedené údaje predmetná zmluva neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. Rovnako v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a sice údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď tento údaj nie je v zmluve vôbec uvedený. Zákom požadovaná náležitosť zmluvy je uvedenie „celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“, a nie uvedenie „celkovej čiastky úveru“, čo je úplne iný termín a tomuto zodpovedá suma 700 eur. Okrem toho, z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) je zrejmé, že zákon vyžaduje tento údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, „vypočítaný“, t.j. vyžaduje uvedenie konkrétnej sumy v správnej výške, čo splnené nebolo. Je tomu tak z dôvodu, že celková výška nákladov bola uvedená v nesprávnej výške 634,97 eur, hoci náklady spotrebiteľa predstavujú sumu 837,20 eur (25,62 eur x 60 splátok = 1.537,20 eur mínus suma úveru 700 eur = 837,20 eur). Zo všetkého uvedeného dospel súd k záveru, že zmluva neobsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a spotrebiteľ nemal ani možnosť sa k takémuto údaju dopracovať. V zmluve tiež chýba náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to adresa predávajúceho,

na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ak by sa i požadovaný údaj uvádzal v obchodných podmienkach, uvedené by nepostačovalo, pretože z dôvodu, že ide o náležitosť zmluvy vyžadovanú zákonom, uvedený údaj musí byť uvedený zreteľne a výslovne v rámci ustanovení zmluvy, kde uvedený nie je.

1.6 Vo vyššie uvedenom prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu žalovanej považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ2010 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovanej.

1.7 K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere súd nevytýkal len absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale aj neuvedenie údaju o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a údaju o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ktoré sú ako náležitosti zmluvy o úvere upravené nielen v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj v smernici 2008/48, pričom článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuvedenie údaju o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov. Zároveň je súd toho názoru, že zákon o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy jednoznačne určoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. V súvislosti s vyššie uvedeným odkazuje súd tiež na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/262/2016-49 zo dňa 31.10.2017. Súd ešte dodáva, že pre posúdenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je (pre absenciu prechodných ustanovení k zmene úpravy) potrebné aplikovať ustanovenia zákona účinné v čase uzatvorenia zmluvy. Súd pritom odkazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/294/2017-85 zo dňa 23.4.2018, v ktorom odvolací súd vyjadril názor, s ktorým sa tunajší súd stotožňuje, že „na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so Smernicou je potrebné ZoSÚ novelizovať zosúladiť s textom Smernice, inak by bola porušená zásada právnej istoty (výkladom contra legem). Následkom citovaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ je nová legislatívna zmena od 1.5.2018 (vykonaná novelou zák. č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení zákon o bankách), kde sa uvádza, že vzhľadom na toto rozhodnutie sa upravuje náležitosť zmluvy tak, že sa nahrádza rozčlenením pojmom frekvencia. Je teda evidentné, že zákonodarca pristúpil k legislatívnej zmene a súd nemôže vykladať sporné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch rovnako v prípade dvoch rôznych znení zákona len z dôvodu, aby vyhovel požiadavke žalobcu. Požadovaný výklad sporného ustanovenia bude možný pri posudzovaní zmlúv uzavretých po účinnosti spomenutej novely (aby neodporoval princípu zákazu retroaktivity).“

1.8 Ako už súd uviedol, v prejednávanom prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu žalovanej považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovanej. Keďže žalovaná z poskytnutého úveru vo výške 700, eur zaplatila celkom sumu 120,93 eur, súd jej vo výroku I. rozsudku uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi (ktorý je z dôvodu postúpenia pohľadávky v konaní aktívne vecne legitimovaným) zvyšnú časť poskytnutých peňažných prostriedkov vo výške 579,07 eur (700 eur - 120,93 eur) a vo zvyšku žalobu vo výroku II. rozsudku ako nedôvodnú zamietol.

1.9 V zmluve o úvere v časti, ktorá bola jediná individuálne dojednaná sa uvádza len Základný súbor poistenia, v zmluve sa neuvádza ani len výška mesačnej splátky poistného, ktorá sa uvádza len v Sadzobníku poplatkov, ďalej v predloženom aktuálnom stave úveru vo výške 2,62 eur. Z aktuálneho stavu úveru je zrejmé, že časť zaplatených splátok započítal žalobca aj na poistné. Zo Zmluvy a jej spoločných ustanovení nie je možné vyvodíť záver, že bola uzatvorená konkrétna poistná zmluva so základnými obsahovými náležitosťami v zmysle § 788 ods. 2 OZ (výška poistného plnenia, výška

poistného, splatnosť poistného, stanovenie, či ide o jednorazové alebo bežné poistné, poistná doba, údaj o tom, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, vymedzenie práv a povinností zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty) a nie je ani zrejmé, kto je poisťiteľ z poistnej zmluvy. Predovšetkým pre poistnú zmluvu je v zmysle § 791 ods. 1 OZ predpísaná písomná forma a žalobca žiadnu písomnú poistnú zmluvu so základnými náležitosťami (tzv. zákonné minimum) súdu nepredložil. Žalobca tak nepreukázal existenciu poistnej zmluvy, z ktorej by mu vyplýval nárok na už zaplatené poistné, preto súd všetky zaplatené splátky započítal na istinu.

1.10 Vzhľadom k vyššie uvedenému, keďže súd posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov, súd len stručne uvádza k uplatnenému nároku žalobcu na zmluvný úrok po splatnosti, že Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.9.2012 odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R 59/1998, 4Obo 143/1998). Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Za čas po splatnosti úveru má teda veriteľ právo na úroky z omeškania vo výške stanovenej všeobecným záväzným právnym predpisom. Akékoľvek navyšovanie úrokov z omeškania sa dostáva do rozporu so zákonom.

1.11 Keďže žalovaná peňažný záväzok včas a riadne nesplnila, vznikol žalobcovi nárok požadovať od žalovanej popri plnení istiny vo výške 579,07 eur i úrok z omeškania, nakoľko ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania z jednotlivých splátok vyčíslený od 15.2.2012 do zosplatnenia úveru v doplnení žaloby v celkovej sume 1,60 eur, ktorý úrok z omeškania súd žalobcovi priznal, keď žalovaná začiatok omeškania ani sumu vyčísleného úroku z omeškania do predčasného zosplatnenia úveru nespochybnila. Následne došlo k zosplatneniu úveru ku dňu 5.3.2014, ktorá skutočnosť rovnako nebola medzi stranami sporná. S poukazom na nariadenie vlády SR č. 87/1995 Zb. má žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 8 percentuálnych bodov viac, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania splnením peňažného dlhu, t.j. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení vo výške 8,25% ročne. Žalobca si však uplatnil úrok z omeškania vo výške 5,25% a keďže súd je viazaný petitom žaloby, priznal mu úrok z omeškania v ním uplatnenej výške. Odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru sa žalovaná dostala do omeškania so sumou 579,07 eur, keďže mala vrátiť sumu istiny 700 eur, pričom do zosplatnenia podľa Aktuálneho stavu úveru na č.l. 38 zaplatila v období od 14.12.2012 do 5.3.2014 celkom sumu 120,93 eur. S poukazom na uvedené súd žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy dlžnej istiny po dni zosplatnenia (579,07 eur), teda od 6.3.2014 až do zaplatenia. Hoci žalobca si v konaní uplatňoval aj nárok na vyčíslený úrok z omeškania po zosplatnení úveru vo výške 92,70 eur (rub č.l. 68), súd mu takto vyčíslený úrok z omeškania nepriznal, nakoľko bol vypočítaný z nesprávnej sumy (v ktorej bolo okrem istiny zarátané aj príslušenstvo a zároveň plnenia neboli započítané na istinu).

1.12 Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov tak súd považoval žalobu za odôvodnenú v časti o zaplatenie sumy 597,07 eur spolu s vyčísleným úrokom z omeškania do zosplatnenia úveru vo výške 1,60 eur, úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 597,07 eur od 6.3.2014 do zaplatenia, preto jej vo výroku I. rozsudku vyhovel, a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú vo výroku II. zamietol.

1.13 O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 76% (výrok III.). Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 255 ods. 1 a ods. 2 a § 262 ods. 1 C.s.p. a vecne vznikom nároku žalobcu na náhradu trov konania v rozsahu jeho úspechu v spore (celková výška uplatneného nároku bola 657,64 eur, žalobca bol úspešný v časti uplatnenej istiny 579,07 eur, t.j. v rozsahu 88 % a žalovaný vo zvyšnej časti 12%, na základe čoho žalobcovi vzniklo právo na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 76%) s tým, že dôvody pre postup podľa § 257 C.s.p. neboli v konaní stranami sporu tvrdené a dôvodnosť postupu podľa uvedeného ustanovenia nebola zistená ani súdom.

2.1 Rozsudok vo výroku II. a III. napadol riadnym a včasným odvolaním žalobca s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe aj v zamietajúcej časti, vniac súd prvej inštancie, že vo veci konal napriek tomu, že neboli splnené procesné podmienky, že nesprávnym procesným postupom znemožnil

strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že na základe vykonaných dôkazov k nej dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam to, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a napokon že vec aj nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), a h), C.s.p.).

2.2 Na odôvodnenie svojho odvolania uviedol, že nesprávny je záver súdu prvej inštancie o tom že úverová zmluva na základe, ktorej si žalobca uplatnil právo na plnenie voči žalovanej neobsahuje údaje o termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov z ktorého dôvodu je potrebné takýto úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko podľa ustálenej súdnej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj SD EÚ nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok a zároveň zmluva o úvere na dobu určitú ustanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny a pokiaľ súd k takémuto záveru dospel, vec nesprávne právne posúdil.

2.3 Nesprávny je taktiež záver súdu prvej inštancie, že v posudzovanej úverovej zmluve bola nesprávne uvedená celková výška nákladov, čo spôsobilo aj nesprávny údaj o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. Súd nezohľadnil skutočnosť, že posledná splátka je v nižšej sume ako bola mesačná splátka úveru, pričom žalobca (banka) pred poslednou splátkou zaslala žalovanému (dlžníkovi) informáciu o výške poslednej splátky, čiže ak posledná splátka je vo výške 0 eur, tak žalobca zašle pred jej splatnosťou žalovanému list, ktorým mu oznámiť túto poníženú splátku a zároveň mu oznámi, že sa jedná o poslednú splátku. Uvedené je práve z dôvodu, že bankový systém je nastavený na dobu splácania v rokoch, pričom samotný žalovaný si v žiadosti má možnosť zvoliť výšku úveru aj po dobu splácania úveru v rokoch a z dôvodu, že výška mesačnej splátky je zaokrúhľovaná na celé eurá. Okrem toho, v prejednávanej veci súd do celkových nákladov zahrnul aj splátky poistného napriek tomu, že išlo o dobrovoľné poistenie vo forme doplnkovej služby, ktoré sa do celkových nákladov podľa § 2 písm. g) ZoSÚ2010 nezapočítavajú. Okrem toho, nakoľko žalovaný si vybral splácanie úveru v hotovosti, predstavuje poplatok za platbu v hotovosti sumu 0,76 eur za každú takto realizovanú platbu. Tento poplatok je uvedený v internej bankovej kalkulačke pre výpočet RPMN ako poplatok za vedenie účtu, avšak žalobca neúčtoval žalovanej žiaden poplatok za vedenie úverového účtu. Na základe uvedeného je zrejmé, že celkové náklady na úver boli vo výške 635,04 eur ($56 \times 23 + 17,17 = 1335,04 - 700 = 635,04$ eur) nie 837,20 eur, ako to nesprávne ustálil súd. Celková čiastka sa nachádza zmluve o úvere, pričom je v zmluve uvedená ako: "celkovú čiastku úveru predstavuje súčet úveru a celkových nákladov spojených s úverom." Na základe uvedeného je v zmluve uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a to spôsobom dostatočne zrozumiteľným pre spotrebiteľa.

2.4 Napokon neobstojí ani záver súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje adresu predávajúceho, na ktorej môže žalovaný uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, nakoľko takéto informácie sú obsiahnuté v článku 3 ods. 2 v spojení s článkom 12 bod 12.3 obchodných podmienok zmluvy o úvere a bodom 18 všeobecných obchodných podmienok.

3. Žalovaná odvolací návrh nepodala a k odvolaniu žalobcu sa nevyjadřila.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania prípúšťa-I (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219

ods. 3 C.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p..

5. Predmetom konania vedeným pred Okresným súdom Trnava pod sp.zn. 33Csp/173/2016 bola žaloba o zaplatenie istiny úveru vo výške 657,64 eur vyčísleného úroku ku 10.11.2016 vo výške 804,79 eur, úroku zo zostatku nesplatenej istiny 657,64 eur vo výške 29,50% ročne počítaného od 10.11.2016 až do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 657,64 eur od 10.11.2016 do zaplatenia a poplatkov vo výške 54,37 eur ako plnenia zo Zmluvy o úvere č. 9717955012 uzatvorenej dňa 14.11.2012 medzi právnym predchodcom žalobcu (Poštová banka, a.s.), ako veriteľom a žalovanou, ako dlžníkom. Súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 579,07 eur s vyčísleným úrokom z omeškania do zosplatenia vo výške 1,60 eur a úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 579,07 eur od 6.3.2014 zo zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a rozhodol o trovách konania (výrok III.). Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti rozsudku v jeho zamietajúcej časti a v časti rozhodnutia o trovách konania (výroky II. a III.). Výrok I. nebol odvolaním žalobcu dotknutý a tak ani nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

6. Predmetom odvolacieho konania je posúdiť opodstatnenosť námietok odvolateľa že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (že zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k), c) a písm. j) ZoSÚ2010), ďalej že vec nesprávne právne posúdil (že ZoSÚ2010 v jeho znení ku dňu uzatvorenia zmluvy vyžadoval rozdelenie splátok úveru na istinu, úroky a poplatky) a nakoniec dospel k nesprávnemu právnemu záveru o neexistencii nároku žalobcu na uplatnený úrok a poplatky spojené s úverom, pre potrebu hľadieť na úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu žalovanej ako na bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a) a b) ZoSÚ2010).

7. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

8. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie (o potrebe hľadieť na úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu žalovanému na základe úverovej zmluvy z ktorej si v tomto konaní žalobca uplatňuje právo na plnenie za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu určitej a zrozumiteľnej dohody zmluvných strán o celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť) na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalobcu s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

9. Odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav uvedený v bodoch 1.2.1 až 1.2.6 tohto rozhodnutia, nakoľko tento vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým zisteniam, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov.

10.1 Pokiaľ ide o námietku, že neboli splnené procesné podmienky na konanie § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p odvolací súd uvádza:

Procesné podmienky upravuje C.s.p. v ustanovení § 161 ods. 1. Na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže súd konať vo veci a rozhodnúť, prihliada súd kedykoľvek za konania. Oproti doterajšej úprave v Občianskom súdnom poriadku však Civilný sporový poriadok predpokladá výnimky (arg.: „Ak tento zákon neustanovuje inak...“) Takúto výnimku nachádzame napríklad v ustanovení § 41 C.s.p., podľa ktorého súd skúma miestnu príslušnosť iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí; výlučnú miestnu príslušnosť skúma aj bez námietky na začiatku konania. Tieto podmienky, pre ktoré je zavedená legislatívna skrátka „procesné podmienky“, nie sú výslovne zákonom definované, dajú sa však vyvodiť z ustanovení Civilného sporového poriadku. Sú

nimi právomoc súdu (§ 3 a nasl. C.s.p.), príslušnosť súdu (§ 12 a nasl. C.s.p.), neexistencia prekážky začatého konania (litispenciencie) podľa § 159 C.s.p., neexistencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci (rei iudicatae) podľa § 320 C.s.p., procesná subjektivita (§ 61 a nasl. C.s.p.) podľa § 67 a nasl. C.s.p., zrozumiteľnosť a úplnosť žaloby (§ 127, § 132 C.s.p....), povinné zastúpenie (§ 90 C.s.p.) a iné.

10.2 Vzhľadom na uvedenú charakteristiku procesných podmienok je nepochybné, že žalobca vo svojom odvolaní odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p. iba deklaroval, ale žiadnu konkrétnu absenciu procesných podmienok neuviedol a nezistil to ani ex offo krajský súd. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p. uplatnil potom žalobca nedôvodne.

11. Pokiaľ ide o námietku o nesprávnom procesnom postupe znemožňujúcou žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, ak strane bol postupom súdu znemožnený prístup k súdu zriadenému zákonom, ak bolo porušené právo strany na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prepchatých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia a podobne. Aj v tejto súvislosti odvolací súd musí konštatovať, že žalobca vo svojom odvolaní odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. iba deklaroval, ale žiaden konkrétny nesprávny procesný postup neuviedol a tak nemohol byť ani predmetom prieskumu odvolacím súdom, vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 C.s.p.). V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby sa odvolací súd bol oprávnený a povinný zaoberať konkrétnou odvolacou za námietkou/konkrétnym odvolacím dôvodom nestačí len deklarovanie odvolacieho dôvodu v odvolaní poukazom na konkrétne písm. § 365 ods. 1 C.s.p., ale je potrebné uviesť aj konkrétne odvolacie námietky strany napĺňajúce ten, ktorý odvolací dôvod. Povinnosť úradného prieskumu odvolacieho súdu nad rámec dôvodov vymedzených odvolaním je zúžená len na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok.

12. Pokiaľ námietky o vade konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci odvolací súd uvádza:

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, ak konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ide o také vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia. Aj v tejto súvislosti odvolací súd musí konštatovať, že žalobca vo svojom odvolaní odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p. iba deklaroval, ale žiadnu konkrétnu vadu neuviedol a tak nemohol byť ani predmetom prieskumu odvolacím súdom z dôvodov uvedených vyššie.

13. Pokiaľ ide o námietku, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) C.s.p., aj v tejto súvislosti odvolací súd musí konštatovať, že žalobca vo svojom odvolaní odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. iba deklaroval, ale žiaden konkrétny dôkaz, ktorý by súd prvej inštancie nevykonal neuviedol a tak nemohol byť ani predmetom prieskumu odvolacím súdom z dôvodov uvedených vyššie.

14.1 Pokiaľ námietky smerujú k právnenému posúdeniu veci odvolací súd uvádza:

Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

14.2 Základnou spornou otázkou bolo, či v čase uzatvárania spornej úverovej zmluvy zákon vyžadoval, aby úverová zmluva obsahovala jednoznačné vyjadrenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a to pod následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti takto poskytnutého úveru v prípade absencie takéhoto konkrétneho údaja. Žalobca totiž v odvolaní namietal, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť sa nachádza zmluve o úvere pričom je v zmluve uvedená ako: "celkovú čiastku úveru predstavuje súčet úveru a celkových nákladov spojených s úverom." Podľa jeho názoru potom takéto vymedzenie spĺňa predpoklady/náležitosti požadované zákonom účinným v čase uzatvorenia zmluvy, nakoľko

spotrebiteľ na základe uvedeného textu v zmluve uskutočnením banálneho matematického výpočtu a to súčtom výšky úveru a celkových nákladov úveru dospeje k celkovej čiastke, ktorú musí zaplatiť.

14.3 Podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ2010 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

14.4 Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v zmysle vyššie uvedenej zákonnej úpravy účinnej v čase uzatvárania úverovej zmluvy, z ktorej si žalobca uplatňuje právo na plnenie v tomto konaní, úverová zmluva jednoznačne musela obsahovať konkrétny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a to vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čo jednoznačne vyplýva z gramatického ale aj logického výkladu § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ2010. Pokiaľ teda súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle práve citovaného § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ2010, tak na správne zistený skutkový stav aplikoval správny právny predpis a tento aj správne interpretoval. Námietka nesprávneho právneho posúdenia veci (konkrétne nesprávnej interpretácie § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ2010) súdom prvej inštancie preto nemohla obstáť.

15.1 Pokiaľ ide o námietku o nesprávnom názore súdu o nutnosti členenia splátky odvolací súd pre poriadok dodáva:

Zákonom č. 129/2010 Z.z. bola do právneho poriadku Slovenskej republiky implementovaná smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ sa musia vnútroštátne ustanovenia v čo najväčšej miere vykladať a uplatňovať v súlade so smernicami. Vnútroštátne súdy teda musia vnútroštátne právo v najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu smernice, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému táto smernica smeruje (porov. z posledného obdobia napr. rozsudok SD

EÚ z 25. apríla 2013 vo veci C-81/12, Asociația ACCEPT proti Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ods. 71). Vyžaduje sa, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac ich výkladové metódy, s cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetnej smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou (porov. z posledného obdobia rozsudok SD EÚ z 24. januára 2012 vo veci C-282/10, Maribel Dominguez proti Centre Informatiqueddu Centre Ouest Atlantique a Préfetde la région Centre, ods. 27). Z citovaných zásad tak pre súdy Slovenskej republiky vyplýva povinnosť, aby pri výklade § 9 ods. 2 písm. c) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom k 15. máju 2013 v čo najväčšej možnej miere vzali do úvahy znenie a účel tých ustanovení smernice, na ktorých implementáciu bolo toto ustanovenie do nášho právneho poriadku zavedené, aby zaručili tejto smernici úplnú účinnosť.

15.2 Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky zavedené na účel implementácie čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES. Okrem toho čl. 22 ods. 1 cit. smernice ustanovuje, že keďže smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Z toho vyplýva, že táto smernica sleduje tzv. úplnú harmonizáciu úpravy zmlúv o spotrebiteľskom úvere, od ktorej sa členské štáty nesmú odchyliť ani v prospech spotrebiteľa. Tieto ustanovenia smernice boli predmetom výkladu Súdneho dvora EÚ, ktorý vo svojom rozsudku z 15. novembra 2016 vyslovil, že čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere „sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Preto sú súdy Slovenskej republiky povinné vykladať ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. tak, aby zaručili plnú účinnosť citovaným ustanoveniam čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES, no zároveň aby nekládli na zmluvy o spotrebiteľskom úvere prísnejšie náležitosti než ustanovuje smernica. Z toho vyplýva, že citovaným ustanoveniam smernice by odporoval taký výklad § 9 ods. 2 písm. k) cit. zák., podľa ktorého by zmluva musela „rozklúčovať“ (rozvrhnúť) každú jednotlivú splátku na istinu, úroky a poplatky. Taký výklad by potom znamenal, že takýmto ustanovením Slovenská republika porušuje právo Európskej únie, ktoré v čl. 22 ods. 1 cit. smernice zakazuje prísnejšiu úpravu. Prípustný

je teda len opačný výklad tohto ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., teda že takéto rozvrhnutie splátok v zmluve nie je potrebné. Takýto výklad pritom nemožno považovať za výklad *contra legem*, ktorý by odporoval zneniu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. V ňom zvolenú formuláciu totiž možno vyložiť aj tak, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017). V zmluve tak postačuje uviesť výšku a termín splátky ako jedného balíka, v ktorom je zahrnutá istina, úrok a poplatky. Ani dôvodová správa a v nej obsiahnutá tabuľka zhody (Národná rada Slovenskej republiky, IV. volebné obdobie, tlač 1421) nenaznačujú, že by zákonodarca sledoval sprísnenie požiadavky zakotvenej v smernici 2008/48/ES (porov. aj Borkovičová, V.: Pokus o demýtizáciu rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej, Súkromné právo, roč. III, č. 2/2017, s. 70).

15.3 V prerokúvanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že úverová zmluva číslo 9717955012 zo 14.11.2012 obsahuje jasné určenie "anuitnej splátky" vo výške 25,62 eur. Podľa odvolacieho súd táto zmluva ako taká spĺňa náležitosti § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. interpretovaného v zhode s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia proti Klára Bíróová. Opačný názor súdu prvej inštancie tak nemožno považovať za správny a odvoláciu námietku žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie v tejto časti za dôvodnú. Vzhľadom na vyššie uvedené (bod 15. tohto rozsudku). To však nič nemení na správnosti záveru súdu prvej inštancie, že poskytnutý úver je pre nedostatok náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j.) ZoSÚ2010 bezúročný a bez poplatkov.

16. V konaní bolo nesporným, že Úverová zmluva číslo 9717955012 zo 14.11.2012, uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou, neobsahovala číselný údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a to vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a takéto skutkové zistenie súdu prvej inštancie nespochybnil žalobca ani vo svojom odvolaní (poukazujúc len na to, že zmluva vymedzovala spôsob ako si takýto údaj môže spotrebiteľ vypočítať sám). Pokiaľ teda súd prvej inštancie dospel k záveru o nutnosti vyhodnotenia právnym predchodcom žalobcu poskytnutého úveru žalovanej na základe takejto úverovej zmluvy ako úveru bez úročeného a bez poplatkov, podľa § 11 písm. a) ZoSÚ2010 a z toho plynúceho záveru o nedôvodnosti nároku žalobcu na v žalobe špecifikované úroky a poplatky (v rozsahu presahujúcom istinu, úroky a úroky z omeškania priznané súdom prvej inštancie v odvolaní napádanom rozsudku) jeho závery považuje odvolací súd za správne.

17. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku sporovej strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvoláciu argumentáciu žalobcu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

18. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. ako vecne správne potvrdil, keď tento správne v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 a 2 C.s.p. rozhodol i o náhrade trov konania.

19.1 V odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalovanej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 396 ods. 1 C.s.p.), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19.2 Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, ani nevyčíslila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

19.3 Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

19.4 Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 C.s.p. aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovanej rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

20. K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).